

*Čaj s vůní lásky
a naděje*

Svatava Přivětivá

Věnováno mému příteli Hynkovi

V proudu života

Bílý potok teče z horských strání,
léto barvy květů a trav míchá,
zrnko slídy se leskne v dlani,
krásné jsoucno - údolí ticha!

Kameny bělavé i porostlé mechem,
hladina se stříbrně třpytí -
kde je počátek všeho bytí?
Sedím tu se zatajeným dechem.

Potok zpívá v rytmu tamburín,
dvakrát do téhož nevstoupíš.
V lese si hraje světlo a stín -
v lůně přírody život pochopíš.

Protéká tu již po staletí -
bublající, divý, nespoutaný,
umí zahojit v duši rány,
brzy vysuší i slzy dojetí.

Dravý proud ohlazuje kamení,
jež mu není žádnou překážkou.
Nad hladinou s modrou vážkou
září fluidum dávných znamení.

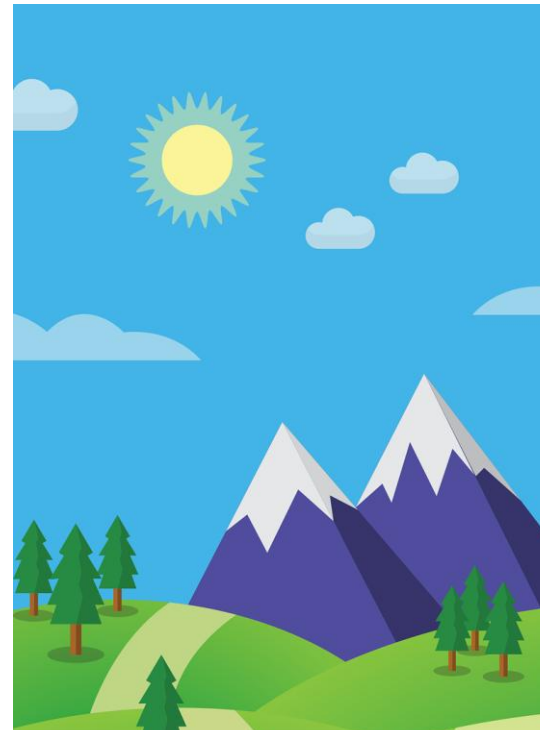
Na křídlech snů

Dnes křídla narostla mi,
nepatrná, malinkatá,
touhu uhasil doušek poznání
a cesta - ta byla klikatá.

Když Dante opěvoval svou Beatrice
a viděl v ní ženské krásy ideál,
netušil, že slavný epos píše
a v budoucnu bude poezie král.

Včera prošla jsem Peklem také,
pak tiše do Očistce vlétla,
už nevnímám řeči jedovaté
i po chmurách na čele je veta.

V pevném řádu vidím svět,
vše zapadá jak soukolí hodin,
křídla dovolují mírný let,
z nitra mizí temný stín.

Letní sonáta

Toulám se cestou necestou,
lesem letních rán,
nůši zážitků si nesu
pěšinou, kterou znám.
Stojím u kvetoucího vřesu
a tiše vzpomínám.

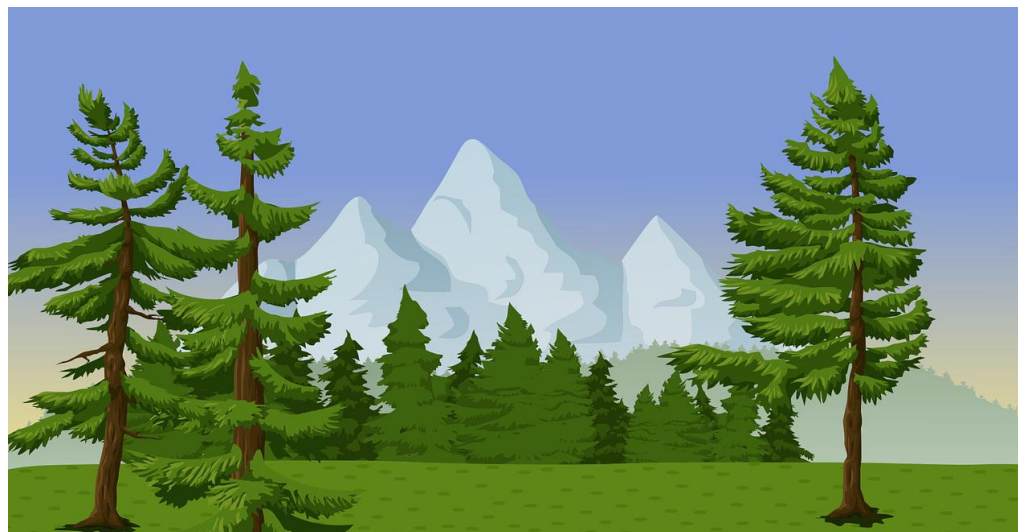
Čas mi nastavuje dlaň,
na ní čtyřlístek dřevěný,
slyším citů ozvěny.
Říkáš, ať žiji teď
a věřím proměním.

Otevírám okno představám,
v květu těla a duše
sbírají včely pyl,
na zádech tíží nůše,
na miskou vah srdce dám.

Nevěřím, že něco změnilo se,
fialový vřes tolik voní,
doteky slunce v ranní rose,
vzpomínky na bílém koni.

Otevírám okno představám,
kouzelná noc v jehličí,
les je majestátný chrám,
jež stesky duše uslyší.

Les mi nastavuje dlaň,
v ní tolik lásky a něhy,
děkuji za vše, co mám
a citů nehledám břehy.

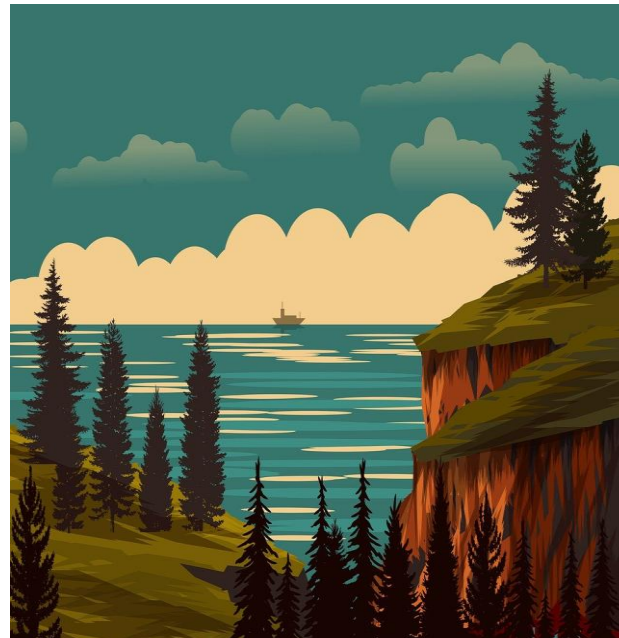

Jiskra radosti

Někde v čase se ztrácím,
myšlenky bloudí se svíčkou -
trpaslíci s bílou čepičkou,
sotva jejich chůzi stačím.

Stezka vede úbočím skal
ve svitu stovky kahánků,
kdo by se samoty bál,
když mysl padá do spánku?

V té záři žluté, zelené,
maják prozařuje tmou,
kam jen oko dohlédne,
vlní se temné moře snů.

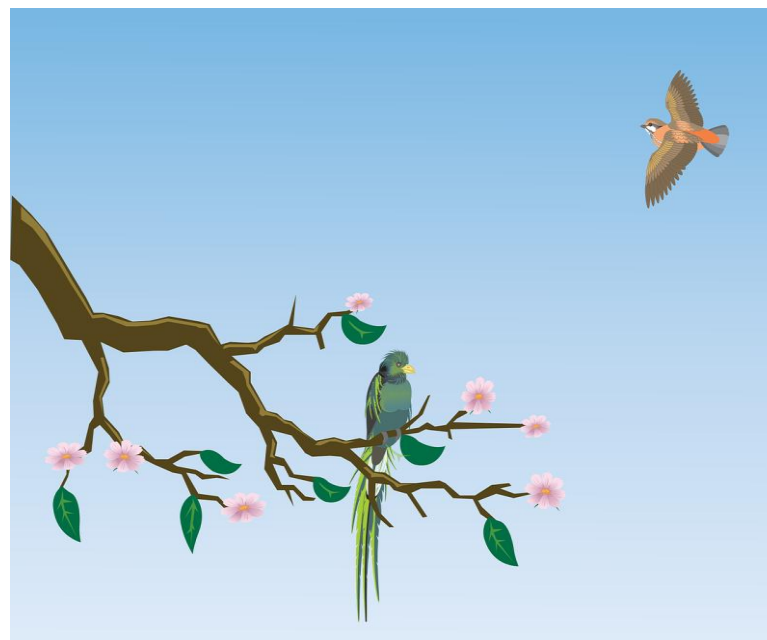
Tajná přání

Být tak jarním vánkem
bez hranic v čase a prostoru,
letět si nikým neomezen,
stoupat stále nahoru.

Sledovat svět z výšky
jak lidé šťastní jsou,
tomu, kdo je smutný,
pofoukat ránu bolavou.

Hrát si s mraky na schovávanou,
mávat si s orly na pozdrav,
večer si povídat s mořskou pěnou,
mít celý svět rád.

Když je nebe plné hvězd,
houpat se v náruči měsíce,
usínat při žabím koncertu
a mít krásných přání - tisíce.

Stopy v písku

Když síla vyprchá z žíly,
tikají přesné hodiny přírody
jako by stopy v písku byly,
nabývají lidské podoby.

Vidím hnědou siluetu,
krajinou tiše kráčí -
idol, přelud...či se pletu?
Však někdo mi cestu značí.

Kolem jen písečné duny,
cíl putování nevidíš,
zvedají se emoci vlny
a pravdě jsem mnohem blíž.

Přede mnou světlé šlépěje
zaváté bouří písečnou -
v každé ale kapka naděje,
že nebudu už bloudit tmou.

Oáza klidu

Naše loď pluje do klidných vod,
prožili jsme několik mořských bouří.
Věříme však v souhru náhod,
neboť srdce po lásce touží.

Jednou se vítr silně opřel do plachet,
při noční bouři se zlomil hlavní stožár.
Já bála se, že nenajdu cestu zpět,
v mé duši plál citů a tužeb požár.

Hustý déšť do tváří prudce bil,
loď zmítala se ve vlnách, měla jsem obavy,
že už sahám na dno svých sil,
když jsi mi hodil lano záchranný.

V té bouři jsem snad křídla ztratila,
nemohu vzlétnout až ke hvězdám.
Naštěstí se mi odvaha a síla vrátila
a já teď klid v duši mám.

Plujeme tichou modrou dálavou,
tušíme již, jak vyhnout se útesu.
Hejno racků nám poletuje nad hlavou,
rybky mizí v zobácích bez hlesu.

Světlo majáku září v temné noci,
východ slunce zlatě barví oblohu k ránu.
Už mě nesvazují pouta bezmoci
a černé myšlenky mají zavřenou bránu.

Chtěla bych nakreslit

ptačí zpěv za svítání
probuzení z měkkého spánku
zář růžových červánků
dotek ukrytý v dlani

potůček bublající tiše
vodou ohlazené kamínky
káně padající z výše
v paměti živé vzpomínky

šumění vánku v obilí
skupinku bílých bříz
silnou vůni míz
odpočinek na chvíli

polštářek kvetoucího vřesu
struny harfy v tvých prstech
lásku, co v srdci si nesu
milostný vzdech

úzkou lávku do říše snů
večerní dlouhý stín
kytičku vonících kopretin
nad krajinou tmu

přání, když padá hvězda
touhu sevřenou v náručí
sen, který se nezdá
slzy radosti v očích.

Poděkování

Děkuji Martině Heš za rady a návody, jak vytvořit grafickou stránku mé básnické e - sbírky.

O autorce

Svatava Přívětivá (*1964) žije na Valašsku. Již od dětství ráda čte, jejím oblíbeným autorem je Paulo Coelho. Začala psát, když její dva synové byli malí. Píše poezii i prózu. Inspiraci pro své básně čerpá zejména v přírodě, ve které tráví svůj volný čas. V roce 2022 vyšel její román „Ve vlnách přílivu.“ Hlavní hrdinkou je žena středního věku, která hledá své místo v životě.

Svatava Přívětivá
Čaj s vůní lásky a naděje

© text a obálka: Svatava Přívětivá, 2024
Ilustrace: www.pixabay.com